

Лялякіна Юлія

(психолог, казкотерапевт)

Рекомендовано: для дітей вимушено переміщених,
які відчувають тривожність

Кульбабки та Реп'яхи

На одній галявині росли собі Кульбабки – ті самі, жовтенькі, які кожен із нас бачив. Кульбабки квітнули із року в рік та дивували своєю красою.

Поруч з Кульбабками росли Маки, трішки далі була галявина Волошок, за нею щедро квітнули Ромашки. Кожна галявина жила своїми клопотами: літніми ранками листям збирали росу, ділилися вологою після дощу... Взимку впадали у сплячку та з нетерпінням чекали весну, щоб з новою силою рости та квітнути.

Неподалік з ними жили і інші квіти та рослини, там були і Реп'яхи, що займали величезну площу. Реп'яхи були найбільш зухвалими серед рослин, вони вважали себе найважливішою рослиною на Землі і пишалися тим, що мають колючки, якими усіх дряпали, а своїм корінням та листям винищували все поруч.

Одного року, коли от-от мала настати весна та теплом прогріти землю, до Реп'яхів прийшла страшна ідея захопити галявину Кульбабок.

Головний Реп'ях і каже:

- Вважаю, що ми маємо терміново зайняти галявину Кульбабок, тому що у них більш родючий ґрунт і лагідніше сонце, ніж у нас!
  - Згоден! Пустимо глибокі коріння, поширимо насіння... - підтримав цю ідею ще один Реп'ях.
  - Тоді варто нам вже братися до справ та виганяти Кульбабок, вони ще сплять і не будуть готові до нападу!
- Кульбабки були більш теплолюбні, тому дрімали, не поспішаючи проростати з ґрунту.

Цим Реп'яхи і скористалися. Повитягували свої коріння і поповзли на галявину Кульбабок, а там одразу почали проростати у чужу землю.

Кульбабки попрокидалися і почали стривожено роздумувати, як їм бути:

- Реп'яхи мають намір захопити нашу галявину, - с жахом казали одні.
- Не може такого бути! Це ж наші сусіди....., - здивовано казали другі.
- Може! Наша земля – їх мрія! Якщо це правда, то нам треба скоріше рятуватися і просити притулку в інших наших сусідів!

З того дня Кульбабки не могли спокійно рости. Сильні та міцні квіти лишилися на своїй галявині та швидко пускали свої корені, аби втриматись і зуміти відвоювати вологу у ґрунті влітку. Дехто знайшов клаптик землі серед добрих сусідів і почав рости серед Волошок, Маків та Ромашок.

Реп'яхи у той час раділи та нахабно пускали корені у чужий ґрунт, бажаючи зайняти якомога більше площі. Деякі Кульбабки ледь виживали під тінню широкого листя цих Реп'яхів, їм не вистачало сонячних промінчиків та ранішньої роси.

Деякі Кульбабки, що знаходились далі від підлих сусідів Реп'яхів, сподівались, що ті до них не доберуться. Але дарма, Реп'яхи були ненажерливі та нещадні.

Єдиним спасінням того важкого літа стала річка, яка відділяла галявину Кульбабок від інших галявинок. Реп'яхи намагалися перетнути річку, але їм це не вдавалося.

Кульбабки на інших галявинах приживалися, дружили з іншими рослинами, квітнули, але мріяли повернутися додому.

Рясні дощі поливали землю Кульбабок і це призвело до неймовірного росту і так витривалих Реп'яхів. Вони розрослися і в висоту, і в ширину. Не могли зупинитися та почали сваритися, бо кожному здавалося, що інший Реп'ях займає більше місця, ніж він сам.

Почали Реп'яхи ворогувати між собою: влаштовували бої батвою та сплеталися корінням під землею. Кожен хотів рости на більшому клаптику землі і вважав себе важливішим за інших. Зима була того року дуже вітряною та морозною. Реп'яхи так захопилися битвами за територію між собою, що не підготувалися до сплячки. Перші морози застали їх змученими, слабкими та обідраними від ворогування зі своїми родичами. Ці заморозки виявились згубними для них. Вони засушені відстояли зиму, їх нещадно тріпав вітер та засипав сніг.

Природа живе своїми законами, після зими завжди настає весна... І цей рік не був виключенням. Кульбабки відчували тепло сонця і волога талого снігу давала сили проростати. У той час від Реп'яхів майже нічого не лишилося, стирчали лише гіллячки, які виявились сухими.

Пташки наче відчували радість Кульбабок і створювали своїм щебетанням святкові хори.

